

“'being' verplicht u om het dier in uzelf te erkennen,” Els Van Steenberghe, *Knack Focus*, 04.11.2017. ***
<http://focus.knack.be/entertainment/podium/being-verplicht-u-om-het-dier-in-uzelf-te-erkennen/article-review-918973.html>

'being' verplicht u om het dier in uzelf te erkennen

Els Van Steenberghe

Els Van Steenberghe is theaterrecensent.

01/11/17 om 12:00 - Bijgewerkt op 04/11/17 om 10:31

Bron: Knack Focus

Choreograaf Bárá Sigfúsdóttir zocht, samen met de twee Iraanse dansers Masoumeh Jalalieh en Seyed Alireza Mirmohammadi, naar de bewegingen die elke mens uitvoert wanneer hij of zij een medemens benadert. Het resultaat is het ingetogen, maar intrigerende *Being*.

The Play = Being

Gezelschap = GRIP / Bárá Sigfúsdóttir

In een zin = Een kleinood dat je, al kijkend naar de worstelende dansers wiens bewegingen hen afwisselend iets menselijks en iets dierlijks geven, doet nadenken over hoe je bewegingen je persoonlijkheid weerspiegelen.

Hoogtepunt = De scène waarin de twee dansers op handen en voeten tegenover elkaar zitten. Hun hoofden gaan afwisselend op en neer. Tot de hoofden, plots, gelijktijdig op en neer gaan en beide dansers elkaar recht in de ogen kijken.

Meer info: www.barasigfusdottir.com

Nog voor de zaallichten doven, beent **SeyedAlireza Mirmohammadi** in een okerkleurige broek de sneeuw witte scène op. Hij blijft achteraan op de scène staan, tegen het witte achterdoek. Zijn armen kronkelen naar binnen terwijl zijn voeten zenuwachtig voorwaarts en achterwaarts schuifelen.

Net na het doven van het zaallicht stapt **Masoumeh Jalalieh**, met hoofddoek, broek en wijde blouse in aardetinten, vanuit het publiek. Ze kijkt uiterst kalm naar Mirmohammadi die langsheen het witte achterdoek schuifelt. Jalalieh stapt rustig

over de scène, groet de geluidsboxen - hij lijkt zelfs een praatje met ze te slaan en richt haar aandacht dan weer op de zenuwachtige Mirmohammadi. De choreografie die Sigfúsdóttir met haar twee dansers uittekent, is een uiterst behoedzame toenaderingsdans waarin de tastende bewegingen van de vingers en de tenen even cruciaal zijn als de stand van de mond, de voeten of het lichaam. Jalalieh is de rust zelve, Mirmohammadi de onrust in eigen persoon.

Je ziet slakken, katten, tijgers en bovenal de transformaties die een mens doormaakt wanneer hij een andere mens ontmoet of pogingen doet om die te ontmoeten.

Eerst bewegen de twee naar elkaar toe, dan bewegen ze met elkaar. Vervolgens zie je hoe ze een symbiose vormen terwijl de minimalistische muziek - weinig meer dan een zacht ruisende sfeer kleurt zoals ook het minimalistische, witte licht - van een horizontale streep tot steeds feller 'daglicht' - dat doet.

Het maakt van *Being* een kleinood dat je doet nadenken over hoe bewegingen je persoonlijkheid weerspiegelen. De bewegingen geven de dansers hen afwisselend iets menselijks en iets dierlijks. In de verbeelding van de kijker transformeren ze tot slakken, katten en tijgers. Maar meer nog dan dat tonen de dansers de transformaties die een mens doormaakt wanneer hij een andere mens ontmoet of pogingen doet om die te ontmoeten.